

[Justitsministeren.]

kan bestemme ved Lov; man maa indrette Forholdene paa en saadan Maade, at Livet kan bringe en sund Balance ogsaa paa dette Omraade, og det tror jeg nok skal lykkes.

Jeg fæster mig ikke saa meget ved det Tal 300, som er nævnt i Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag, det binder jo ikke paa nogen Maade. Enhver, som efter de Regler, Loven nu kommer til at rumme, har Krav paa Erstatning, vil faa Erstatning, selv om maaske Tallet 300 overskrides langt.

Naar det nu bemærkes paa ny, at Erstatningerne er elendige, saa kan jeg ærlig talt ikke forstaa det. Der er fastsat i § 2 som et Grundbeløb 100 Kr. og som et Tillæg 25 Kr. for hver paabegyndt Uge af Interneringen. Jeg har haft Lejlighed til at oplyse for det Udvalg, som var nedsat i forrige Samling, at disse Satser svarer temmelig nøje til de Beløb, som i Aarene fra 1942 og op til nu er givet af Domstolene i Henhold til Retsplejelovens Kap. 93 a. Er der nogen Forskel, er Forskellen den, at Beløbene efter dette Lovforslag vist gennemgaaende er lidt større.

Jeg lægger megen Vægt paa en anden Side af Spørgsmaalet, nemlig at disse Erstatningsbeløb for Tort principielt fastsættes ens, for saa er den Oprensning, der gives, ogsaa ens. Hvis man gik ind paa at give Mulighed for meget forskellige Satser ved Bedømmelsen af denne Tort, synes jeg, man vilde gøre Uret, for det kunde senere give Anledning til, at den ene eller den anden gav sig til at sammenligne, hvad A havde faaet og hvad B havde faaet, en Sammenligning, som — forekommer det mig — vilde være særdeles uheldig. Nu er der ikke nogen Mulighed for en efterfølgende modvillig Vurdering. Alle faar det samme, og ved disse Satser — det maa jeg ogsaa minde om — er der slet ikke sat nogen Grænse for den Erstatning, som kan ydes; Satserne gælder kun Godtgørelse for Tort og Lidelse, men efter § 1 i Lovforslaget vil der ogsaa blive givet Erstatning for Formuetab, for Eksempel for tabt Fortjeneste, og dér er der ingen Grænse sat. Jeg tror derfor, at Lovforslaget rummer enhver Mulighed for at graduere det samlede Beløb, der ydes, saadan at der virkelig gøres Ret og Skel.

I Anledning af den Bemærkning, som blev gjort af det ærede Medlem Hr. Hjerminde, vil jeg sige, at med Hensyn til Spørgsmaalet om at optage i Loven eller lade forblive i Bemærkningerne Udtalelsen om, at Loven ikke berøver nogen en Adgang til Erstat-

ning, som han ellers vilde have, kan jeg ganske henholde mig til de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte, da Lovforslaget var til Behandling i forrige Samling, og som jeg gav min Tilslutning.

I Anledning af Bemærkninger fra det ærede Medlem Hr. Vagn Bro og fra det ærede Medlem Hr. Bundvad vil jeg ogsaa gerne sige, at selvfølgelig føler jeg mig bundet ved de Udtalelser, som indeholdes i den Betænkning, der er afgivet i forrige Samling.

Endelig vil jeg sige i Anledning af Bemærkninger fra det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at jeg kender jo godt den konkrete Sag, som det ærede Medlem omtalte. Hvis den Fremstilling, som er givet det ærede Medlem, og som er givet mig, er rigtig, er jeg enig i, at saa er det urimeligt, at der er skredet ind mod den paagældende Mand; men det forekommer mig ogsaa, at der er givet Mulighed for at tage saadanne Tilfælde under rigtig Behandling. Jeg lægger dér Vægten paa den Ændring, som er sket i § 1, hvor der i det oprindelige Lovforslag stod, at udelukket var den, der havde „udført Arbejde for Besættelsesmagten“. Ved at fjerne disse Ord „udført Arbejde for“ og i Stedet for lade Bestemmelsen lyde paa, at Udelukkelse gælder den, der har samarbejdet med Besættelsesmagten, er det efter min Mening slaaet fast uden for al Tvivl, at almindeligt civilt Lønarbejde udelukker ikke fra Krav paa Erstatning.

Det ærede Medlem omtalte, at den Mand, det drejede sig om, var blevet løsladt med rødt Kort, og rødt Kort var ikke noget godt at komme med, naar man senere skulde søge Arbejde. Nogle er løsladt med hvidt Kort, nogle med rødt og nogle med Kort af en tredje Farve. Forklaringen er den, at de, der fik hvidt Kort, var dem, om hvem det blev oplyst, at der ikke havde været noget holdbart Grundlag for Interneringen. De kulørte Kort blev givet til dem, for hvem Forholdene ikke laa saaledes ved den Undersøgelse, der kunde anstilles ved deres Løsladelse. Meddelelsen af disse Kort af forskellige Kulører spiller ikke den mindste Rolle ved Afgørelsen af de Spørgsmaal, der rejses efter Oprensningsloven. Paa den ene Side er det saadan, at det, at en Person har faaet hvidt Kort, ikke er tilstrækkeligt Bevis for, at han har Krav paa Erstatning, og paa den anden saadan, at det, at en Person har faaet kulørt Kort, præjudicerer ikke Spørgsmaalet paa nogen Maade. Meningen med den Kommission, som skal prøve Sagen